

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 308/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Mars SR, kom. spol.**, Kalinčiakova 27, Bratislava, IČO 31 342 175 (právny nástupca obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia kom. spol., pred zmenou právnej formy WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542), zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Bottova 2A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd pod sp. zn. II. ÚS 217/2018 (Rvp 528/2018) viedol konanie o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542, podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018.

1.1. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 217/2018 z 26. apríla 2018 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie a zároveň odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018.

1.2. Dňa 3. mája 2018 bolo ústavnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018 označené ako „*Doplnenie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky a Návrh na odklad vykonateľnosti*“, ktorým právny zástupca doplnil petit ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 217/2018 o ďalšie napadnuté rozhodnutie – uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 a zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť tohto uznesenia krajského súdu. Alternatívne pre prípad, že by ústavný súd vylúčil toto podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018 na samostatné konanie ako samostatnú ústavnú sťažnosť, právny zástupca sťažovateľky navrhol, aby v takomto prípade o tejto samostatnej ústavnej sťažnosti ústavný súd nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018, zruší uznesenie krajského súdu, vec mu vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke náhradu trov konania.

1.3. Sudca ústavného súdu Lajos Mészáros (sudca spravodajca vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 217/2018) prípisom z 25. júna 2018 konštatoval, že predmetné podanie právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018, ako aj k nemu priložené prílohy je potrebné považovať za novú ústavnú sťažnosť, ktorej by mala byť pridelená nová spisová značka a mala by byť pridelená sudcovi spravodajcovi, keďže predmetné podanie právneho zástupcu sťažovateľky bolo ústavnému súdu doručené až po predbežnom prerokovaní pôvodnej ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. II. ÚS 217/2018.

1.4. Predmetnému podaniu právneho zástupcu sťažovateľky obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542, bola následne ako novej ústavnej sťažnosti pridelená sp. zn. Rvp 1289/2018 a vec bola pridelená sudcovi ústavného súdu Sergejovi Kohutovi ako sudcovi spravodajcovi. Na základe jeho pokynu zo 4. júla 2018 bola vec administratívne označená za ukončenú.

1.5. Uznesením pléna ústavného súdu č. k. KÚS-Spr 388/2022 z 11. mája 2022 ústavný súd podľa čl. 131 ods. 1 ústavy v spojení s čl. X bod 10 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2022 do 31. decembra 2022 (ďalej len „rozvrh práce“) rozhodol, že vec vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1289/2018 (pridelená pôvodne sudcovi Sergejovi Kohutovi, ktorého funkčné obdobie skončilo 16. februára 2019) bude nanovo prerozdelená náhodným výberom podľa čl. X bodu 10 rozvrhu práce, keďže z obsahu príslušného spisu vyplýva, že v tejto veci nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté a je v nej potrebné ďalej konať a rozhodnúť.

1.6. Ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542, vedená na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1289/2018 bola následne náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudkyňi spravodajkyňi Jane Laššákovej, členke II. senátu ústavného súdu.

2. Ústavný súd v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti listom z 1. júna 2022 vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby ústavnému súdu oznámil, či sťažovateľka naďalej trvá na ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 alebo túto ústavnú sťažnosť berie späť, a ak na nej trvá, aby ústavnému súdu predložil jej odôvodnenie, ako aj oznámil prípadné zmeny týkajúce sa osoby sťažovateľky.

2.1. Podaním doručeným ústavnému súdu 2. júna 2022 právny zástupca sťažovateľky ústavnému súdu oznámil, že sťažovateľka na podanej ústavnej sťažnosti trvá a zároveň doplnil odôvodnenie ústavnej sťažnosti.

2.2. Z obsahu tohto podania zároveň vyplýva, že právnym nástupcom sťažovateľky obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542 (po zmene právnej formy WRIGLEY Slovakia kom. spol.) je obchodná spoločnosť Mars SR, kom. spol., Kalinčiakova 27, Bratislava, IČO 31 342 175. Právny zástupca sťažovateľky v tejto súvislosti uviedol, že spoločnosť WRIGLEY Slovakia s. r. o. zmenila v roku 2020 právnu formu na WRIGLEY Slovakia kom. spol. a následne došlo k zlúčeniu WRIGLEY Slovakia kom. spol. s obchodnou spoločnosťou Mars SR, kom. spol. Obchodná spoločnosť Mars SR, kom. spol., je teda právnym nástupcom WRIGLEY Slovakia kom. spol., resp. WRIGLEY Slovakia s. r. o., pričom zlúčením došlo k univerzálnej sukcesii obchodnej spoločnosti Mars SR, kom. spol., do práv a povinností WRIGLEY Slovakia kom. spol. Skutočnosť, že došlo k zlúčeniu týchto spoločností preukazujú priložené výpisy z obchodného registra.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti (t. j. z podania právneho zástupcu sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 3. mája 2018), z podania právneho zástupcu sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 2. júna 2022, z jeho príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyplýva, že rozhodcovským rozsudkom Rozhodcovského súdu Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory v Bratislave (ďalej len „rozhodcovský súd“) č. k. Rsp V-76/2014 zo 6. mája 2016 (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) v spojení s opravným uznesením z 31. mája 2016 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť obchodnej spoločnosti DDK SLOVAKIA, spol. s r. o. (ďalej len „oprávnená“), sumu 1 755 898,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne.

3.1. Na podklade uvedeného rozhodcovského rozsudku vedie oprávnená proti sťažovateľke ako povinnej exekúciu pred Exekútorským úradom súdneho exekútora JUDr. Pavla Šajánka, a to pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016 vo vzťahu k istine vymáhanej pohľadávky (ku ktorej sa viaže uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018, ktoré bolo napadnuté pôvodnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 217/2018, pozn.) a pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 vo vzťahu k príslušenstvu vymáhanej pohľadávky (ku ktorej sa viaže uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018, ktoré bolo napadnuté predmetným podaním právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018).

3.2. Dňa 7. júna 2016, t. j. v zákonnej lehote, ako aj pred uplynutím lehoty na podanie námietok proti exekúcii, podala sťažovateľka na Okresnom súde Bratislava V žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku spolu s návrhom na odklad jeho vykonateľnosti. Konanie o žalobe

sa vedie pod sp. zn. 21 Cr 10/2016. Uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 21 Cr 10/2016 z 28. júla 2016 bol povolený odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku z dôvodu, že pri kreovaní rozhodcovského senátu nebol senát, ktorý v konaní rozhodol, ustanovený v súlade so štatútom rozhodcovského súdu a so zákonom. Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 CoR 4/2016-235 z 31. januára 2017 bolo toto uznesenie Okresného súdu Bratislava V zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Predmetné konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

3.3. Dňa 17. júna 2016 podala sťažovateľka na Okresnom súde Senica (ďalej len „okresný súd“) návrh na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016 podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 z dôvodu, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uznesením okresného súdu č. k. 5 Er 429/2016 z 11. augusta 2016 bol povolený odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala oprávnená odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým (pôvodnou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky) uznesením č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018 rozhodol tak, že predmetné uznesenie okresného súdu sa mení tak, že návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 5 Er 429/2016, EX 999/2016 sa zamietá.

3.4. Dňa 6. septembra 2016 sťažovateľka podala na okresnom súde návrh na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 z dôvodu, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uznesením č. k. 7 Er 511/2016 z 9. decembra 2016 okresný súd povolil odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala oprávnená odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým (aktuálnou ústavnou sťažnosťou) uznesením č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 rozhodol tak, že predmetné uznesenie okresného súdu sa mení tak, že návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 sa zamietá. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka aj dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Oboer 25/2018 z 20. februára 2019 odmietnuté ako neprípustné.

3.5. Dňa 18. apríla 2018 súdny exekútor vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Vymáhané príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania) bolo v celom rozsahu (vrátane trov exekúcie) odpísané z účtu sťažovateľky.

3.6. O pôvodnej ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542, smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018 ústavný súd meritórne rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 217/2018 z 11. júla 2018 tak, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovelo z dôvodu, že sťažovateľka proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala (paralelne) aj dovolanie. Keďže toto dovolanie bolo následne uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 ECdo 14/2018 z 24. októbra 2018 odmietnuté ako neprípustné, sťažovateľka obchodná spoločnosť WRIGLEY Slovakia s. r. o., Železničná 465, Senica, IČO 44 374 542, uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 2/2017 z 30. januára 2018 napadla novou ústavnou sťažnosťou, o ktorej ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020 rozhodol tak, že týmto uznesením krajského súdu bolo

porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a toto uznesenie krajského súdu zrušil.

4. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že 29. júna 2021 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť (na ústavnom súde vedená pod sp. zn. Rvp 1358/2021) sťažovateľky obchodnej spoločnosti Mars SR, kom. spol., Kalinčiakova 27, Bratislava, IČO 31 342 175, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kubinom, Bottova 2A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018.

4.1. Ústavný súd o tejto ústavnej sťažnosti rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 210/2022-33 zo 14. apríla 2022, ktorým ju odmietol, keďže zistil, že na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky doručenej ústavnému súdu 3. mája 2018 už prebieha pred ústavným súdom v tej istej veci konanie pod sp. zn. Rvp 1289/2018, ktorého predmetom je sťažovateľkou namietané porušenie totožných práv tým istým rozhodnutím krajského súdu. Sťažovateľka opätovne napadla rozhodnutie krajského súdu po tom, čo najvyšší súd uznesením č. k. 5 Oboer 25/2018 z 20. februára 2019 odmietol jej dovolanie. Vzhľadom na uvedené zistenie, že ústavný súd v identickej veci sťažovateľky už koná a dosiaľ o nej nerozhodol (t. j. z dôvodu prekážky prv začatého konania v tej istej veci), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky vedenú pod sp. zn. Rvp 1358/2021 odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (t. j. v podaní právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 3. mája 2018) v podstatnom uvádza, že uznesenie krajského súdu napadnuté pôvodnou ústavnou sťažnosťou a aktuálne napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 spolu vecne súvisia (keďže boli vydané v tej istej právnej veci medzi tými istými stranami konania tým istým senátom v ten istý deň, týkajú sa tej istej právnej otázky, sú identického znenia, boli nimi porušené tie isté základné práva sťažovateľky), pričom jediným rozdielom medzi nimi je to, že prvé napadnuté rozhodnutie je o exekúcii vedenej na istinu vymáhanej pohľadávky a druhé napadnuté rozhodnutie sa týka exekúcie na príslušenstvo vymáhanej pohľadávky (čo však sú z pohľadu ústavného prieskumu oboch rozhodnutí irelevantné otázky). Sťažovateľka zároveň uviedla, že všetky skutočnosti a dôvody uvedené v bodoch 22 až 50 pôvodnej ústavnej sťažnosti (vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 217/2018) sa v plnej miere týkajú aj aktuálne napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018. Nadväzujúc na uvedené, sťažovateľka uviedla, že keďže v podaní právneho zástupcu sťažovateľky z 3. mája 2018 neopakuje detailné odôvodnenie ústavnej sťažnosti, ale iba odkazuje na príslušné časti a body pôvodnej ústavnej sťažnosti, je v prípade vylúčenia veci na samostatné konanie pripravená na základe výzvy ústavného súdu doručiť do spisu vo vzťahu

k aktuálne napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 samostatné odôvodnenie, ktoré bude identické s odôvodnením pôvodnej ústavnej sťažnosti.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (t. j. v podaní právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 3. mája 2018) poukázala na to, že napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 bolo sťažovateľke doručené 8. marca 2018, čo znamená, že toto uznesenie krajského súdu je ústavnou sťažnosťou napadnuté v rámci zákonnej dvojmesačnej lehoty.

7. V podaní právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 2. júna 2022 (ktorým sťažovateľka doplnila odôvodnenie aktuálnej ústavnej sťažnosti) sťažovateľka v podstatnom namieta, že porušenie jej označených práv napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 bolo spôsobené výlučne arbitrárnym posúdením otázky povinnosti súdu odložiť exekúciu podľa § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 a svojvoľným odmietnutím aplikácie § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

7.1. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd svojvoľne interpretoval § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, a tým porušil jej práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa tohto ustanovenia „Súd povolí odklad exekúcie, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak súd žalobu o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia zamietne, po právoplatnosti rozhodnutia sa v exekúcii pokračuje. Ak súd žalobe vyhovie a rozhodcovské rozhodnutie zruší, súd exekúciu podľa tohto zákona zastaví.“

7.2. Podľa sťažovateľky krajský súd sa nemýlil v tom, že súdy nie sú viazané len doslovným znením zákonnej normy. Ďalej však už nesprávne a reštriktívne vyložil toto ustanovenie tak, že odklad exekúcie pripustil len v prípade, ak sa vedie na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a ak proti takémuto rozsudku podá povinný žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Vylúčil tým možnosť odkladu exekúcie v prípade, že je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného v rozhodcovskom konaní podľa zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“).

7.3. Podľa názoru sťažovateľky výklad § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorý si osvojil krajský súd, vykazuje znaky svojvôle, pretože nerešpektuje jednoznačnú kogentnú normu.

7.4. Sťažovateľka ďalej argumentuje, že z úlohy súdov ako ochrancov zákonnosti (čl. 144 ods. 1 ústavy) vyplýva, že súdy sú viazané znením zákonnej normy. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že od doslovného znenia zákona sa môže súd odchýliť vtedy, ak si to zo závažných dôvodov vyžaduje účel, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákona. Odklon od doslovného znenia zákona je teda skôr výnimkou ako pravidlom.

7.5. Podľa sťažovateľky to znamená, že krajský súd mal v prvom rade skúmať, či je možná taká interpretácia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorá by bola v súlade s jeho jazykovým znením pri súčasnom rešpektovaní účelu, systematickej súvislosti zákona a ústavy. Takýto postup pri aplikácii práva najviac zodpovedá požiadavke právnej istoty vyplývajúcej z čl. 1 ods. 1 ústavy.

7.6. Podľa sťažovateľky len v prípade, že výklad podľa jazykového znenia zákona vedie k záverom, ktoré sú v rozpore s účelom, so systematickou súvislosťou zákona alebo s ústavou, by bol prípustný odklon od doslovného jazykového znenia. Typicky ide o prípady, keď jazykové znenie zákona je nejednoznačné, resp. pripúšťa viaceré výklady (jeden v rozpore s účelom, so systematickou súvislosťou zákona alebo s ústavou a iný v súlade s nimi).

7.7. Sťažovateľka ďalej dodáva, že iná je situácia, keď je jazykové znenie jasné (nepripúšťa viaceré výklady), no je v rozpore s ústavou. Vtedy nie je možné hovoriť o tom, že všeobecný súd len „vykladá“ zákon, ak sa odkláňa od jasného jazykového znenia. Požiadavka ústavnosti si totiž vyžaduje vylúčenie aplikácie nesúladného zákona alebo jeho časti. Prostriedkom na vylúčenie nesúladného zákona je prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku s tým, že všeobecný súd je povinný podať ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade zákona s ústavou. Pokiaľ teda všeobecný súd dospeje k záveru, že zákon nie je v súlade s ústavou, nemôže sám rozhodnúť o vylúčení aplikácie nesúladného zákona pre rozpor s ústavou. Jedine v prípade, že ústavný súd nemá právomoc konať (napr. z dôvodu, že zákon, ktorý sa má aplikovať, bol zrušený), môže všeobecný súd sám posudzovať súlad zákona s ústavou a prípadne vylúčiť aplikáciu nesúladného zákona.

7.8. Podľa sťažovateľky krajský súd nevykladal § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ale rozhodol v rozpore s jeho jazykovým znením. Slovné spojenie „žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku“ nie je možné stotožniť so slovným spojením „žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý je vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“. Rovnako nie je možné stotožniť napr. pojem „rozhodnutie“ s pojmom „rozsudok“ a vylúčiť tým iné formy rozhodnutia. Zvlášť to nie je možné v prípade, ak Exekučný poriadok na viacerých miestach používa osobitné označenie pre rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní [napr. v § 44 ods. 3 „rozhodcovské rozhodnutie vydané v spotrebiteľskom spore“, v § 48 ods. 2 „rozhodcovské rozhodnutie vydané v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“, v § 243d „rozhodcovské rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu“ s odkazom na zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom a rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“)]. Z toho jednoznačne vyplýva, že tam, kde zákonodarca chcel, aby sa príslušné ustanovenie Exekučného poriadku vzťahovalo len na rozhodcovské rozhodnutia vydané v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, výslovne takéto obmedzenie uviedol. Právnomu názoru sťažovateľky preto svedčí popri gramatickom aj systematický a logický výklad § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

7.9. Sťažovateľka je presvedčená, že interpretáciou súd zisťuje, čo je právom, interpretácia teda nové právo nevytvára. Inými slovami, interpretáciou nemôže všeobecný súd dopĺňať

alebo meniť zákonnú normu, a to ani v prípade, že by si to vyžadovala ochrana subjektívnych ústavných práv a slobôd jednotlivca. Sťažovateľka zároveň v súlade s judikatúrou ústavného súdu pripúšťa, že zo závažných dôvodov, ak si to vyžaduje účel, zmysel a ústavne konformný výklad, sa súd môže odkloniť od doslovného znenia zákona. Sťažovateľka však zastáva názor, že v tomto prípade neboli tieto podmienky splnené a jazykové znenie sa dalo vyložiť aj v súlade s účelom, historickým výkladom, logickými súvislosťami a ústavne konformne. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje, že k rovnakému záveru dospel aj ústavný súd v súvisiacom náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020 (ktorý sa týkal exekúcie istiny, pozn.), v ktorom konštatoval, že sa nestotožňuje so záverom krajského súdu, že v danej veci nemožno vystačiť len s doslovným textom zákona, ale je potrebné interpretovať ho najmä s ohľadom na systematickú súvislosť a účel, ktorý sa ním sleduje. Ústavný súd v predmetnom náleze uviedol, že § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 viaže odklad exekúcie len na samotnú okolnosť, že povinný podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote námietok proti exekúcii. Ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 neobsahuje v rámci svojho textu žiadny odkaz na zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, žiadnu poznámku pod čiarou ani inú indíciu, ktorá by nasvedčovala tomu, že sa toto ustanovenie vzťahuje len na spotrebiteľské rozhodcovské konanie. Dokonca aj sám krajský súd uviedol, že § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nerozlišuje medzi rozhodcovským konaním a spotrebiteľským rozhodcovským konaním podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

7.10. Podľa sťažovateľky § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 je možné vykladať podľa jeho jazykového znenia a pri zachovaní ústavnosti, účelu a systematickej súvislosti takto:

- a) Žalobou o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa môže povinný domôcť zrušenia exekučného titulu, čo je dôvod na zastavenie exekúcie, a to bez ohľadu na to, či ide o rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo v rozhodcovskom konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní.
- b) Konanie, v ktorom sa preskúmava rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom (bez ohľadu na to, či ide o rozhodcovské rozhodnutie, rozhodnutie súdu alebo rozhodnutie iného orgánu), je obvykle dôvodom na odklad exekúcie, pretože je možné očakávať zrušenie exekučného titulu.
- c) Je preto plne v súlade s účelom a so zmyslom odkladu exekúcie, pokiaľ podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je dôvodom na odklad exekúcie.
- d) Takýto výklad je aj v súlade so systematickým usporiadaním § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení platnom a účinnom do 31. marca 2017. Podľa druhej a tretej vety tohto ustanovenia v prípade zamietnutia žaloby o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia súd v exekúcii pokračuje a v prípade zrušenia rozhodcovského rozhodnutia súd exekúciu zastaví. Druhú a tretiu vetu takisto nemožno limitovať len na spotrebiteľské rozhodcovské rozhodnutie. Tie isté pravidlá predsa musia platiť aj na rozhodcovské rozhodnutie vydané podľa zákona o rozhodcovskom konaní.

7.11. Nadväzujúc na uvedené, sťažovateľka poukazuje, že keďže znenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 sa javí byť jasné a zrozumiteľné, ústavný súd v náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020 ustálil, že adresát práva sa môže legitímne spoliehať

na to, že v prípade, ak povinný v lehote na podanie námietok proti exekúcii podá žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, súd povolí odklad exekúcie. Niet interpretačnej techniky a metódy, ktoré by dávali nádej na prijateľnosť iného výkladu. Tento záver ústavného súdu je plne v súlade s už uvedeným výkladom, na ktorý sa odvoláva sťažovateľka.

7.12. Podľa sťažovateľky by naproti tomu výklad krajského súdu znamenal, že pokiaľ by povinný podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku vydaného podľa zákona o rozhodcovskom konaní, hoci išlo o spotrebiteľský spor, nebol by to dôvod na odklad exekúcie. Krajský súd tým odmietol skúmať, či účelom § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nebolo práve to, aby odklad exekúcie bol prípustný napríklad aj pre takéto prípady, keď spotrebiteľský spor bol rozhodnutý ešte pred účinnosťou zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Práve preto výklad, podľa ktorého súd povolí odklad exekúcie, ak je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, bez ohľadu na to, podľa ktorého predpisu bolo rozhodcovské konanie vedené, je v súlade s účelom a zmyslom § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Nebol teda dôvod odkloniť sa od jednoznačného jazykového znenia tohto ustanovenia. Sťažovateľka poukazuje na to, že ústavný súd v náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020 uviedol, že ak mala predmetná úprava v § 56 ods. 5 Exekučného poriadku za cieľ poskytnúť zvýšenú ochranu len pre spotrebiteľské rozhodcovské konania, potom bolo primárne na zákonodarcovi, aby výslovne, prehľadne a bezrozporne túto vôľu v texte právnej normy prejavil. Zákonodarca takto nepostupoval a ustanovil previazanosť povolenia odkladu exekúcie podaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku na lehotu na podanie námietok bez vymedzenia (zúženia právnej normy), že by malo ísť len o spotrebiteľský rozhodcovský rozsudok, a preto je potrebné s poukazom na jednoznačnosť textu tohto ustanovenia prezumovať, že tak urobiť nechcel, a je potrebné zvoliť výklad právnej normy taký, ktorý „lícuje“ s jeho gramatickým znením. V súlade s uvedeným je preto takýto (gramatický) výklad § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 ústavne veľkorysejší k procesným právam adresátov právnej normy, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že v rámci exekučného konania sú „v hre“ okrem iného ústavné vlastnícke práva dotknutých účastníkov konania a je na mieste v prípade súdom vznesených pochybností (alebo kontextuálnych nejasností) týkajúcich sa úmyslu zákonodarcu a jeho riadneho vyjadrenia v texte právnej normy alebo v prípade existencie ponuky dvoch interpretačných ciest zvoliť taký výklad a aplikáciu právnej normy, ktoré sú priateľskejšie k ochrane ústavných práv účastníkov konania. Ústavný súd preto v náleze č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020 uzavrel, že krajský súd v tomto prípade mohol a mal zvoliť interpretáciu a aplikáciu § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 takú, ktorá bola vzhľadom na gramatické (jazykové) vyjadrenie právnej normy najpravdepodobnejšia, adresátmi práva očakávaná a veľkorysejšia k ústavným právam sťažovateľky.

7.13. Sťažovateľka zdôrazňuje, že aktuálna ústavná sťažnosť je v podstate totožná s ústavnou sťažnosťou, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 317/2019 z 24. novembra 2020, a preto sú závery obsiahnuté v tomto náleze plne aplikovateľné aj na túto aktuálnu ústavnú sťažnosť sťažovateľky. Svojvoľný výklad § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, ktorý podal krajský súd, mal za následok, že sťažovateľke bola odopretá

ochrana v podobe odkladu exekúcie počas konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Tým došlo k zásahu do jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru.

7.14. Tieto sťažovateľkine práva boli ďalej porušené tým, že krajský súd sa vôbec nezaoberal otázkou, či nie je daný dôvod na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, podľa ktorého „Aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57)“. Podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 súd exekúciu zastaví, ak „rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným“.

7.15. Krajský súd mal existenciu tohto dôvodu na odklad exekúcie skúmať *ex officio* aj bez návrhu sťažovateľky, ktorá v návrhu na odklad exekúcie výslovne uviedla, že podala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, čo je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (popri už spomínanom dôvode podľa § 56 ods. 5). Krajskému súdu preto nič nebránilo, aby podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku subsumoval pod dôvod odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Pokiaľ tak krajský súd neurobil (hoci to sťažovateľka nenavrchovala, keďže vychádzala z jednoznačného znenia § 56 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017), odmietol tým vykonávať svoju právomoc v exekučnom konaní a porušil zákaz *denegatio iustitiae*.

7.16. Skutočnosť, že krajský súd vôbec neposudzoval otázku, či podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je dôvodom na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, je zrejماً z odôvodnenia uznesenia, ktoré neobsahuje o tom žiadnu zmienku. Svojvoľným postupom krajského súdu tak došlo k odňatiu procesných práv sťažovateľky v exekučnom konaní. Zároveň podľa sťažovateľky došlo aj k porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018, zrušil toto uznesenie krajského súdu, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

8.1. V súvislosti s petitom ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že predmetné exekučné konanie vedené pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016 je už ukončené a nemožno ho obnoviť, a teda vrátením veci exekučnému súdu na ďalšie konanie by nebolo možné zaručiť nápravu protiprávneho stavu, a preto sa sťažovateľka domáha len zrušenia napadnutého rozhodnutia bez vrátenia veci na ďalšie konanie krajskému súdu. Zrušenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018 sa sťažovateľka domáha preto, že jeho zrušenie je podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 6 ods. 1 citovaného zákona).

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (t. j. v podaní právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 3. mája 2018) navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Do 28. februára 2018 upravoval konanie pred ústavným súdom zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

10.1. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10.2. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

10.3. Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd týmto uznesením arbitrárne zamietol návrh sťažovateľky ako povinnej na odklad exekúcie vedenej pod sp. zn. 7 Er 511/2016, EX 1030/2016.

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

13. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky zistil, že táto spĺňa všetky ústavné a zákonné predpoklady na jej prijatie na ďalšie konanie, pričom otázku

opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých bude potrebné posúdiť v konaní vo veci samej, a preto ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde.

15. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti (t. j. v podaní právneho zástupcu sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 3. mája 2018) navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 26 CoE 43/2017 z 30. januára 2018. Pokiaľ ide o tento sťažovateľkin návrh, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené § 129 zákona o ústavnom súde na odloženie vykonateľnosti tohto uznesenia krajského súdu. Z podania právneho zástupcu sťažovateľky doručeného ústavnému súdu 2. júna 2022 (ktorým sťažovateľka doplnila odôvodnenie aktuálnej ústavnej sťažnosti) totiž vyplýva, že 18. apríla 2018 súdny exekútor vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, na základe ktorého bolo vymáhané príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania) v celom rozsahu (vrátane trov exekúcie) odpísané z účtu sťažovateľky. Ústavný súd preto návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nevyhovel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

16. V konaní o prijatej ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu